

Speech van minister I. Opstelten bij de herdenking op 12 juni in de Tuin van Bezinning

Dames en heren, familieleden, vrienden en collega's van een ieder die wij hier vandaag herdenken.

Welkom allemaal, hier in de Tuin van Bezinning, het nationale monument voor Nederlandse politiemensen die sinds de Tweede Wereldoorlog tijdens de uitoefening van hun beroep zijn overleden.

Sinds de vorige herdenking zijn er geen nieuwe namen bijgeschreven. Daar kunnen we alleen maar dankbaar voor zijn. Maar de 161 dienders die er wél op staan verdienen het dat wij jaarlijks aan hun denken, dat wij stilstaan bij het offer dat zij gebracht hebben in de uitoefening van hun beroep en in het besef hoe gevaarlijk dat beroep soms is.

Natuurlijk, zullen velen zeggen. Het hoort bij het vak. Het is soms een gevaarlijk beroep. Wie politiemans- of vrouw wordt, weet van de risico's. Voor een aantal is het zelfs een roeping. Het is een beroep waarmee je – om het modern te zeggen – het verschil kan maken. Een beroep waar u als politiemans of vrouw trots op bent, en ik ben op mijn beurt trots op u allen.

Trots ben ik op u die dit beroep op zich hebben genomen, maar ook op u, de familieleden. Een politiemedewerker in uw midden betekent soms zorgen, onrust, spanning, maar natuurlijk ook trots en respect. Familieleden van politiemensen – dat heb ik zo ervaren – leven mee met het wel en wee van hun naasten. Die kunnen misschien niet altijd alles delen wat ze doen. Maar als geen ander weten naasten van politiemensen, dat het werk van hun geliefde spannend, zelfs levensbedreigend kan zijn.

Zeker als we hier in deze tuin zijn, worden we nog meer bewust van de gevaren en uitdagingen die u dagelijks trotseert. Het vraagt van u dat u let op uw collega's maar ook op uzelf. Is er een collega die een ongeluk heeft meegemaakt, of misschien een privé probleem heeft? In deze tijd van grote verandering binnen de politieorganisatie is het extra belangrijk

dat wij goed voor elkaar zorgen - én voor onszelf. Loop niet rond met uw zorgen, praat met elkaar en maak gebruik van de zorgmogelijkheden die de organisatie u biedt.

Korpschef Bouman en ik willen dat de dienders zo goed mogelijk geëquipeerd hun werk kunnen doen. Van het juiste materieel tot de gedegen opleiding, van een weerbaarheidstraining tot een fysieke vaardigheidstest. Daar maken wij ons hard voor. Er wordt zoveel mogelijk aandacht geschonken aan gezond en veilig werken zodat u iedere dag weer de gevaren en uitdagingen, die horen bij dit beroep, de baas kunt. En uw geliefden niet ongerust hoeven te zijn.

Politiemensen hebben een stoer beroep. De organisatie hoort robuust te zijn. Er wordt geleerd om je overal - en zeker op straat - staande te houden. Rechtop te lopen. Op het gevaar af te stappen en de confrontatie aan te gaan. Dat is nodig. Het hoort bij het beroep. Waar anderen zich terugtrekken, gaat de politie er juist op af. Om dat te kunnen, moet je goed gemotiveerd zijn om een zaak op te lossen. Ga er maar aanstaan om je in een onveilige situatie te mengen. Dan moet je op jezelf en je professionaliteit kunnen rekenen. En natuurlijk ook op je collega's. En toch, toch gaat het zo nu en dan mis. Want als diender, ben en blijf je in de eerste plaats *mens*. En mensen zijn kwetsbaar.

Wij zijn niet altijd opgewassen tegen de uitdagingen of de omstandigheden die zich voordoen. Hoe alert we ook zijn, hoe goed getraind en geëquipeerd ook, of hoe we met z'n allen ook proberen situaties te overzien, het gaat soms gruwelijk mis.

Hier in de Tuin van Bezinning komt die realiteit extra dichtbij. De vermelding van de 161 namen is de rauwe realiteit, waar u en ik ieder zijn gedachten bij heeft.

Het is vandaag een moment om stil te staan bij het belangrijke werk dat de politie doet. Om onze dankbaarheid te tonen voor de inzet en moed van onze dienders.

Het is goed dat we hier vaststellen dat de politieorganisatie van ieder ongeluk leert. Ik weet het, dat is een schrale troost. Maar op die manier leven de 161 dienders in het korps voort.

Wij zullen ze nooit vergeten.

Dank voor uw aandacht.